

Warszawa, dnia 18 listopada 2014 r.

**Opinia do ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz ustawy o gromadzeniu,
przetwarzaniu i przekazywaniu informacji kryminalnych**

(druk nr 765)

I. Cel i przedmiot ustawy

Celem ustawy jest wyeliminowanie nieuczciwej konkurencji w handlu węglem kamiennym. Węgiel importowany do Polski nie posiada certyfikatów jakościowych i w znaczącej części wykorzystywany jest w gospodarstwach domowych. Badania określające jakość węgla wykonywane są przez jednostki certyfikujące na zlecenie producentów i dotyczą konkretnych partii (dostaw). Sprzedawca węgla powinien posiadać certyfikat jakościowy określający podstawowe parametry węgla, takie jak: wartość opałową, zawartość popiołu, siarki i na żądanie okazywać go kupującemu. Sieci dystrybucyjne krajowych producentów węgla oraz sprzedawcy zrzeszeni w Izbie Gospodarczej Sprzedawców Polskiego Węgla dysponują takimi certyfikatami wydawanymi przy wprowadzaniu towaru do obrotu przez kopalnię. Natomiast w praktyce, przy sprzedaży prowadzonej poprzez licznych pośredników, certyfikat z reguły nie jest już przekazywany kolejnym kupującym. Często sprzedawcy węgla robią mieszanki, w skład których wchodzi polski i rosyjski surowiec, a ostatecznie węgiel sprzedawany jest jako polski.¹⁾

Aby temu zaradzić ustawa wprowadza koncesjonowanie działalności polegającej na obrocie węglem, w tym na obrocie z zagranicą. Organem koncesyjnym będzie Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE), który będzie mógł odmówić udzielenia koncesji na obrót węglem kamiennym z zagranicą ze względu na zagrożenie bezpieczeństwa państwa.

¹⁾ Uzasadnienie projektu ustawy.

Przedsiębiorcy zajmujący się handlem węglem będą ponosili opłatę koncesyjną, której wysokość ma zostać określona w rozporządzeniu Rady Ministrów.

Dodatkowo przedsiębiorcy zajmujący się handlem węglem z zagranicą będą obowiązani do złożenia zabezpieczenia majątkowego na poczet przyszłych należności publicznoprawnych.

Ustawa zmienia właściwość organu w sprawie zabezpieczenia majątkowego. W obecnym stanie prawnym jest to Prezes URE. Po nowelizacji organem właściwym będzie naczelnik urzędu skarbowego.

Ustawa wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Sejm uchwalił ustawę na 79. posiedzeniu w dniu 7 listopada 2014 r. w oparciu o projekt poselski (druki nr 2775). Sejmowa Komisja Nadzwyczajna do spraw energetyki i surowców energetycznych wprowadziła do ustawy szereg poprawek w tym m.in. poprawki dotyczące przesłanek udzielenia koncesji, obowiązku ponoszenia opłaty koncesyjnej oraz wnoszenia zabezpieczenia majątkowego. Komisja wniosła również poprawkę zmieniającą właściwość organu w sprawach zabezpieczenia majątkowego.

W trakcie drugiego czytania nie wniesiono poprawek i Sejm uchwalił ustawę w brzmieniu zaproponowanym przez Komisję.

III. Uwagi szczegółowe

1. Na podstawie 33 ust. 3a P.e. Prezes URE może odmówić udzielenia koncesji na obrót węglem kamiennym z zagranicą ze względu na zagrożenie bezpieczeństwa państwa.

Wydaje się, że jeżeli względy bezpieczeństwa państwa za tym przemawiają to organ koncesyjny powinien obligatoryjnie odmawiać udzielenia koncesji. Pozostawienie mu swobody (użycie czasownika „może”) zdaje się naruszać zasadę równości (art. 32 Konstytucji), gdyż podmioty w takim samym stanie faktycznym mogą uzyskać inne rozstrzygnięcie organu koncesyjnego.

Ponadto ustawa nie definiuje pojęcia „bezpieczeństwa państwa”. Doktryna prawa na potrzeby Konstytucji proponuje następującą definicję: „Stan, w którym brak jest zagrożeń dla istnienia państwa oraz jego demokratycznego ustroju. Bezpieczeństwo państwa obejmuje w swym zakresie dyrektywy dbania o jego suwerenność, integralność terytorialną i potencjał obronny, nawet gdy nie występuje zagrożenie ze strony innych państw lub terrorystów”.²⁾

Natomiast w art. 3 pkt 16 P.e. zdefiniowano pojęcie bezpieczeństwa energetycznego, jako stan gospodarki umożliwiający pokrycie bieżącego i perspektywicznego zapotrzebowania odbiorców na paliwa i energię w sposób technicznie i ekonomicznie uzasadniony, przy zachowaniu wymagań ochrony środowiska.

Trudno ustalić, jaki cel przyświecał ustawodawcy tak szeroko określając przesłanki odmowy udzielenia koncesji, tym bardziej, że uzasadnienie ustawy nie zawiera informacji na temat omawianego przepisu. Wydaje się, że przypadki zagrożenia bezpieczeństwa państwa poprzez wydanie koncesji będą zawsze mieściły się w granicach wyznaczonych przez pojęcie bezpieczeństwa energetycznego, co uzasadnia sformułowanie przepisu z odniesieniem do „bezpieczeństwa energetycznego”.

Propozycje poprawek:

- 1) w art. 1 w pkt 3 w lit. b, w ust. 3a wyrazy „może odmówić” zastępuje się wyrazami „odmawia”;
- 2) w art. 1 w pkt 3 w lit. b, w ust. 3a wyraz „państwa” zastępuje się wyrazem „energetycznego”;

2. Ustawa wprowadza opłatę za koncesję na obrót węglem kamiennym (art. 34 ust. 1a P.e.). Wysokość i sposób pobierania opłat koncesyjnych ma określić w drodze rozporządzenia Rada Ministrów.

Art. 217 Konstytucji stanowi, że nakładanie podatków, innych danin publicznych, określanie podmiotów, przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad

²⁾ J. Karp, Bezpieczeństwo państwa, [w:] Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz encyklopedyczny, W. Skrzydło, S. Grabowska, R. Grabowski (red.), Warszawa 2009, s. 108-109.

przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków następuje w drodze ustawy.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 19 lipca 2011 r., sygn. P 9/09, sformułował pogląd że daniną publiczną jest: przymusowe, bezzwrotne, powszechne świadczenie pieniężne o charakterze publicznoprawnym, stanowiące dochód państwa lub innego podmiotu publicznego, nakładane jednostronnie (władczo) przez organ publicznoprawny w celu zapewnienia utrzymania państwa (choć mogą mu towarzyszyć także inne cele, np. stymulacyjne, prewencyjne), które służy wypełnianiu zadań (funkcji) publicznych wynikających z Konstytucji i ustaw (por. wyroki TK z: 10 grudnia 2002 r. sygn. P 6/02, 17 stycznia 2006 r., sygn. U 6/04, 16 marca 2010 r., sygn. K 24/08, 13 lipca 2011 r., sygn. K 10/09).

Jednocześnie Trybunał Konstytucyjny przyjmuje w swoim orzecznictwie, że – w odniesieniu do danin publicznych o charakterze niepodatkowym – przekazaniu do uregulowania w drodze rozporządzenia może podlegać szerszy zakres spraw niż w wypadku podatków (zob. wyrok TK z: 9 lutego 1999 r., sygn. U 4/98 oraz 13 lipca 2011 r., sygn. K 10/09 - dotyczące opłaty eksploatacyjnej; 10 grudnia 2002 r., sygn. P 6/02 – dotyczący opłat za parkowanie). Trybunał Konstytucyjny uznał w powołanych wyrokach, że określenie w rozporządzeniu stawki opłaty jest dopuszczalne, pod warunkiem wskazania w ustawie minimalnych i maksymalnych stawek oraz dostatecznych kryteriów, pozwalających na ustalenie konkretnej stawki.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że opłata koncesyjna za obrót węglem jest daniną publiczną. Stanowi ona dochód budżetu państwa (art. 34 ust. 1a P.e.). Opłata to świadczenie pieniężne o charakterze przymusowym. Przymus w tym wypadku przejawia się w tym, że każdy, kto chce zajmować się obrotem węglem z zagranicą, musi tę opłatę uiścić. Jej nałożenie stanowi przejaw władztwa państwa w stosunku do podmiotu uzyskującego koncesję. Opłata za udzielenie koncesji ma charakter publicznoprawny – wynika to zarówno z tego, że obowiązek jej wniesienia wynika z ustawy (art. 34 ust. 1a P.e.), jak i z tego, że organem uprawnionym do jej pobierania jest organ publicznoprawny. Opłata pobrana zgodnie z prawem nie podlega zwrotowi. Powyższe ustalenia przemawiają za tym, by analizowaną opłatę uznać za daninę publicznoprawną.

Następnie pozostaje ustalić, czy opłata za koncesje na obrót węglem ma charakter podatkowy.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 19 lipca 2011 r., sygn. P 9/09 oceniał zgodność z art. 217 Konstytucji bardzo podobnego przepisu – art. 40 ust. 2 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (przepis brzmiał następująco: Krajowa Rada w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, uwzględniając charakter poszczególnych nadawców i ich programów, ustala, w drodze rozporządzenia, wysokość opłaty, o której mowa w ust. 1 (opłata koncesyjna), oraz może określić podmioty zwolnione od opłaty.).

Trybunał uznał, że opłat za udzielenie koncesji na rozpowszechnianie programów radiowych i telewizyjnych nie można zaliczyć do podatków. Zdaniem Trybunału, jest to *sui generis* opłata publiczna o specyficznych cechach, za którą ponoszący opłatę podmiot uzyskuje świadczenie w postaci przyznania prawa do prowadzenia określonej działalności gospodarczej, które zgodnie z konstytucyjną zasadą swobody działalności gospodarczej pierwotnie mu przysługuje, ale które z uwagi na ważny interes publiczny (w tym także potrzebę nadzoru nad zgodnym z prawem i spełniającym demokratyczne standardy dostarczaniem istotnych dla społeczeństwa usług medialnych) zostało ograniczone. Wysokość tej opłaty zawierała, po pierwsze, element rekompensaty kosztów, jakie organy administracji ponoszą w związku z procedurą przyznania tego prawa określonemu podmiotowi. Po drugie, zawierała także element stanowiący w istocie koszt uzyskania dostępu do rynku reglamentowanego, na którym koncesjonariusz, prowadząc działalność gospodarczą, korzysta z rzadkiego dobra, jakim są ograniczone zasoby częstotliwości. W ocenie Trybunału, opłata ta nie miała charakteru podatkowego z uwagi na jej ekwiwalentność w odniesieniu do obu wskazanych komponentów składających się na jej wysokość.

Przytoczone orzeczenie należy odnieść do omawianego przepisu i stosując wskazaną argumentację zakwalifikować opłatę za koncesję na obrót węglem, jako niepodatkową daninę publiczną.

Konsekwencją tego jest uznanie mechanizmu określania opłaty koncesyjnej za obrót węglem jako niespełniającej standardu wyznaczonego art. 217 Konstytucji, który wymaga, by o wszelkich istotnych elementach konstrukcyjnych zobowiązania daninowego, w tym o jego wysokości, przesądzał ustawodawca.

3. W art. 34 P.e. dodaje się ust. 1a, który nakazuje przedsiębiorcom, którym została udzielona koncesja na obrót węglem kamiennym, wnoszenie corocznych opłat do budżetu państwa.

Proponuję skreślenie części przepisu odsyłającej do rozporządzenia wydanego na podstawie art. 34 ust. 3. Skreślany fragment nie wnosi nowej treści do art. 34 ust. 1a P.e., a ponadto wprowadzenie postulowanej poprawki ujednolici brzmienie art. 34 ust. 1 i 1a P.e.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 4 w lit. a, w ust. 1a skreśla się wyrazy „, w wysokości i w sposób określony w przepisach wydanych na podstawie ust. 3”;

4. W art. 34 ust. 3 pkt 2 zawarto przepis upoważniający Radę Ministrów do określenia, w drodze rozporządzenia, wysokości i sposób pobierania przez Prezesa URE opłat za koncesje na obrót węglem kamiennym. Przepis jako wytyczną nakazuje uwzględnić wysokości przychodów przedsiębiorców osiągniętych z działalności objętej koncesją na obrót węglem kamiennym.

Jeżeli porówna się wytyczne brane pod uwagę przy określaniu wysokości i sposobu pobierania opłat za inne koncesje (art. 34 ust. 3 pkt 1 P.e.), można dostrzec niekonsekwencję ustawodawcy. W przypadku opłat za koncesje określane na podstawie a art. 34 ust. 3 pkt 1 P.e. należy uwzględnić wysokości przychodów przedsiębiorstw energetycznych osiągniętych z działalności objętej koncesją, a także kosztów regulacji. Tymczasem określając opłaty za koncesje na obrót węglem kamiennym pominięto koszty regulacji.

Rodzi się więc pytanie, o przyczyny różnego traktowania podmiotów, którym udzielono koncesji. Należy pamiętać, że nieuzasadnione różnicowanie sytuacji prawnej podmiotów może być poczytane za przejaw nieracjonalności prawodawcy lub w przypadku uznania, że podmioty posiadają wspólną relewantną cechę, jako naruszenie konstytucyjnej zasady niedyskryminacji (art. 32 Konstytucji).

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 4 w lit. b, w ust. 3 w pkt 2 po wyrazie „kamiennym” dodaje się wyrazy

„, a także kosztów regulacji”;

5. Nowelizacja art. 38a, art. 38b oraz art. 38c P.e. została dokonana poprawką wniesioną w Sejmie pomiędzy pierwszym i drugim czytaniem.

Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego podstawowe treści, które znajdują się ostatecznie w ustawie powinny przebyć pełną drogę procedury trzech czytań, a więc muszą być objęte materiają projektu przekazanego do Sejmu (art. 118 i art. 119 Konstytucji).

Jak podkreśla Trybunał Konstytucyjny, „treść zgłoszonych podczas rozpatrywania projektu ustawy przez Sejm poprawek nie może iść tak daleko, aby uczynić przedmiotem kolejnych czytań projekt, którego zakres w takim stopniu różni się od złożonej inicjatywy ustawodawczej, że jest to w istocie projekt „innej” ustawy”. W wyrokach K 37/03 oraz K 45/05 Trybunał wskazał, że „wnoszenie poprawek oznacza prawo składania wniosków, polegających na propozycji wykreślenia, dopisania lub zastąpienia innymi określonych wyrazów lub określonej części projektu ustawy, niemniej prawo przedkładania poprawek nie może przekształcać się w surogat prawa inicjatywy ustawodawczej”. W orzeczeniach wskazuje się również, że dopuszczalny zakres poprawek nie powinien wychodzić poza zakres przedmiotowy projektu, lecz generalnie pogłębiać ten zakres (K 3/98).

Na szczególną uwagę zasługuje orzeczenie z 24 marca 2009 r. (sygn. akt K 53/07), w którym Trybunał rozpatrywał dopuszczalność poprawki zgłoszonej w Sejmie w trakcie posiedzenia komisji przed drugim czytaniem. W dniu 8 czerwca 2006 r. do ustawy o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania, w trakcie posiedzenia połączonych sejmowych Komisji Infrastruktury oraz Komisji Rodziny i Praw Kobiet zgłoszono m.in. poprawkę polegającą na dodaniu do ustawy art. 15, który modyfikował zasady udzielania kredytów przez spółdzielcze kasy oszczędnościowo–kredytowe. Trybunał Konstytucyjny uznał, że analizowana poprawka stanowiła nowość normatywną, wychodząc poza zakres projektu ustawy, podlegający procedurze legislacyjnej określonej przez przepisy Konstytucji i Regulamin Sejmu. Wyjście wspomnianej poprawki poza materialny zakres projektu ustawy o finansowym wsparciu rodzin spowodowało naruszenie tożsamości tego projektu ustawy. W konsekwencji naruszony został również art. 119 ust. 1 Konstytucji. W trzech czytaniach nie był bowiem rozpatrywany ten sam projekt ustawy, skoro poprawka wychodząca poza tożsamość materialną projektu rządowego nie była rozpatrywana w trzech czytaniach.

Aby odnieść przedstawione normy konstytucyjne do omawianej poprawki należy w pierwszej kolejności ustalić, czy poprawka dotyczy materii projektu ustawy.

Przepisy projektu dotyczyły jedynie wprowadzenia koncesji na obrót węglem kamiennym. Tymczasem dodane poprawką przepisy określają organ właściwy dla wszystkich zabezpieczeń majątkowych wnoszonych na podstawie ustawy.

Przepisy poprawki nie tylko stanowią odrębność logiczną (porównanie zakresów przepisów), ale również nie są rozwinięciem zamysłu projektodawcy. Związek polegający na wykorzystywaniu przepisów ogólnych modyfikowanych poprawką do uzupełnienia treści zawartej w projekcie jest niewystarczający. Podniesienie takiego argumentu uzasadniałoby również zmianę przepisów ogólnych zawartych w Kodeksie postępowania administracyjnego, gdyż znajdują zastosowanie w postępowaniu koncesyjnym, co oczywiście byłoby niedopuszczalne.

Poprawki dotyczące zmiany organu właściwego nie przeszły więc pełnej procedury trzech czytań i wykroczyły poza materię projektu ustawy wniesionej do Sejmu. Nie mogły też być objęte pełnym rozmysłem legislacyjnym.

Oznacza to, że w świetle orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego uzasadniane jest postawienie przepisowi art. 1 pkt 6–8 zarzutu niezgodności z art. 118 ust. 1 oraz art. 119 ust. 1 Konstytucji. Konsekwencją skreślenia tych przepisów powinno być skreślenie odpowiednich przepisów przejściowych oraz przerehabilitowanie niektórych innych przepisów.

Propozycja poprawek:

1) w art. 1:

a) w pkt 5:

- w lit. a, w pkt 4 wyrazy „właściwego naczelnika urzędu skarbowego” zastępuje się wyrazami „Prezesa URE”,
- w lit. b, skreśla się ust. 1e,

b) skreśla się pkt 6-8,

c) w pkt 9:

- w lit. a, w ust. 1 wyrazy „naczelnika urzędu skarbowego” zastępuje się wyrazami „Prezesa URE”,
- skreśla się lit. b,

d) w pkt 10, w art. 38e w ust. 3 wyrazy „właściwego naczelnika urzędu skarbowego” zastępuje się wyrazami „Prezesa URE”;

2) skreśla się art. 4 i art. 5;

6. Poprawka redakcyjna:

w art. 1 w pkt 5 w lit. b, w ust. 1f wyraz „zobowiązany” zastępuje się wyrazem „obowiązany”;

7. Na podstawie dodawanego art. 35 ust. 1f P.e. do wniosku o udzielenie koncesji wnioskodawca jest obowiązany dołączyć oświadczenie określonej w przepisie treści. W zdaniu drugim tego przepisu błędnie wskazano, że zawarta w oświadczeniu klauzula zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. W oczywisty sposób klauzula dotyczy odpowiedzialności za złożenie fałszywego oświadczenia, a nie fałszywych zeznań.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 5 w lit. b, w ust. 1f wyrazy „fałszywych zeznań” zastępuje się wyrazami „fałszywego oświadczenia”;

8. Art. 38e ust. 1 P.e. określa wysokość zabezpieczenia majątkowego składanego przez podmiot ubiegający się o udzielenie koncesji na obrót węglem kamiennym z zagranicą.

W pkt 1–3 określono stawki opłaty w zależności od rodzaju przywożonego węgla. Przepis posługuje się rzeczownikiem „przywóz”, który należy rozumieć tak jak w art. 35 ust. 1a i 1c, 41 ust. 2a i 43 ust. 6 P.e., gdzie odnosi się do gazu ziemnego. Wykładnia wyrazu przywóz, musi uwzględniać definicję zawartą w art. 2 pkt 14 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym, zgodnie z którą przywóz został zdefiniowany, jako sprowadzenie na

terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ropy naftowej, produktów naftowych lub gazu ziemnego w ramach nabycia wewnątrzspółnotowego lub importu.

Wprowadzenie obowiązku składania zabezpieczenia w przypadku przywozu węgla z innych państw Unii Europejskiej przy jednoczesnym braku analogicznego obowiązku, gdy węgiel jest nabywany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zdaje się naruszać art. 18 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), który w zdaniu pierwszym stanowi, że w zakresie zastosowania Traktatów i bez uszczerbku dla postanowień szczególnych, które one przewidują, zakazana jest wszelka dyskryminacja ze względu na przynależność państwową, oraz art. 34 (TFUE) zabraniającego w relacjach pomiędzy Państwami Członkowskimi ograniczeń ilościowych oraz wszelkich środków o skutku równoważnym.

Propozycja poprawki (uwzględnia inne uwagi zgłoszone do omawianego przepisu; wprowadzenie poprawki wymagałoby konsekwentnych zmian w innych przepisach):

w art. 1 w pkt 10, w art. 38e ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Udzielenie koncesji na przywóz węgla kamiennego z państwa trzeciego, w rozumieniu art. 4 pkt 2 ustawy z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne (Dz. U. z 2013 r. poz. 727 i 1149 oraz z 2014 r. poz. 768), wymaga złożenia przez wnioskodawcę zabezpieczenia majątkowego w wysokości 10.000.000 złotych, w celu zabezpieczenia powstałych albo mogących powstać należności związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą objętą koncesją.”;

9. Wysokość zabezpieczenia majątkowego różni się w zależności od rodzaju przywożonego węgla. W przypadku węgla koksującego wynosi 1 mln zł, w przypadku węgla energetycznego o dużych ziarnach – 2 mln zł, a w przypadku węgla energetycznego o małych ziarnach – 20 mln zł.

Zabezpieczenie ma służyć zaspokojeniu należności publicznoprawnych związanych z koncesjonowaną działalnością.

Pomijając wysokość opłat koncesyjnych, które zgodnie z ustawą mają zostać określone w rozporządzeniu, wiadomo, że rodzaj przywożonego węgla nie będzie miał wpływu na wysokość zabezpieczanych należności. W przypadku opłaty koncesyjnej, Rada Ministrów określając jej wysokość będzie mogła uwzględnić jedynie wysokość przychodów

z działalności, a nie rodzaj przywożonego węgla (nie można wykluczyć, że rodzaj węgla ma wpływ na wielkość marży przedsiębiorcy, a co za tym idzie na wielkość przychodu).

Powyższe wskazuje, że wysokość zabezpieczenia, którego wymaga ustawa nie ma związku z zabezpieczanym roszczeniem (albo ma niewielki związek). Dlatego wprowadzany obowiązek może być nadmierny.

Dlatego należy wzorem art. 38a ust. 1 wprowadzić jedną stawkę zabezpieczenia, a jeżeli ustawodawca chce różnicować wartość zabezpieczenia, to wydaje się, że lepszym kryterium byłoby odniesienie się do wielkości obrotu albo zysku koncesjonariusza.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 10, w art. 38e ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Udzielenie koncesji na obrót węglem kamiennym z zagranicą wymaga złożenia przez wnioskodawcę zabezpieczenia majątkowego w wysokości 10.000.000 złotych, w celu zabezpieczenia powstałych albo mogących powstać należności związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą objętą koncesją.”;

10. Art. 38e ust. 1 pomija wywóz węgla kamiennego będący formą obrotu z zagranicą (obróć według definicji zawartej w art. 3 pkt 6 jest działalnością gospodarczą polegającą na handlu hurtowym albo detalicznym paliwami lub energią).

Powyższa uwaga odnosi się odpowiednio do art. 35 ust. 1d P.e.

Jeżeli jest to przeoczenie ustawodawcy, to należy wprowadzić następującą poprawkę:

w art. 1:

a) w pkt 5 w lit. b, w ust. 1d pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) wskazanie rodzaju węgla kamiennego będącego przedmiotem obrotu, o którym mowa w art. 38e ust. 1, oraz prognozowaną wielkość obrotu na okres co najmniej 2 lat.

b) w pkt 10, w art. 38e w ust. 1:

- w pkt 1 wyrazy „przywozu węgla koksującego” zastępuje się wyrazami „obrotu węglem koksującym”,
- w pkt 2 i 3 wyrazy „przywozu węgla energetycznego zawierającego” zastępuje się

wyrazami „obrotu węglem energetycznym zawierającym”.

11. Ustawa nadaje nowe brzmienie art. 38a ust. 4 P.e., przenosząc właściwość w sprawach zabezpieczenia majątkowego z Prezesa URE, na naczelnika urzędu skarbowego. Ten sam przepis jest nowelizowany przez ustawę o ułatwieniu wykonywania działalności gospodarczej, która nie została jeszcze opublikowana, a ma wejść w życie z dniem 1 stycznia 2015 r. Aby w sposób prawidłowy wprowadzić poprawki do art. 38a ust. 4 P.e., ustawa o ułatwieniu wykonywania działalności gospodarczej, powinna wejść w życie przed opiniowaną ustawą.

W przypadku, gdyby Senat nie wniósł poprawek do ustawy, jest bardzo prawdopodobne, że opiniowana ustawa wejdzie w życie jako pierwsza.

Michał Gil

Starszy legislator